

straks se, at dette har ¹¹⁶¹overordentlig stor Betydning med Hensyn til at skaffe Balance paa Telegrafvæsenets Budget. Her til kommer noget, som Telegrafvæsenet tillægger ikke ringe Betydning, nemlig den private Udbringelse af saakaldte Telegrammer — det er jo Telegrammer, som ikke har andet eller mere med Telegrammer at gøre end netop Navnet —, hvorpaa der kan tjenes nogle Penge i Ly af Statstelegrafens Monopol. Det siger sig selv, at naar Statstelegrafen maa besørge Telegrammerne paa de lange Linier, ligger der i den private Udsendelse af Telegrammer en for Statstelegrafen meget uheldig Konkurrence. Derfor betragter Telegrafvæsenet — som det forekommer mig med nogen Ret — denne Form for Udsendelse som en meget betydelig Konkurrence og mener, at selve Telegramnavnet i denne Anvendelse i Virkeligheden nærmer sig til at være urigtig Varebetegnelse. Det har ogsaa i længere Tid været paatænkt at omordne disse Forhold. Allerede i Loven om nye Telefonkoncessioner blev det vedtaget, at det skulde bestemmes senere, i hvilket Omfang Telegrambesørgelse gennem Telefon kunde ske ved andre end Staten, og ligeledes at det ved kongelig Anordning kan bestemmes, hvad der forstaaes ved Telegrambesørgelse gennem Telefon. Den Overenskomst, der er truffet med Københavns Telefonkiosker, udløber den 30. Juni i Aar, og jeg kan tænke mig, at det er Hensigten da at udstede en kgl. Anordning, som ordner det nævnte Forhold mellem Telegraf- og Telefonvæsenet og de københavnske Kiosker. Dette Forhold kan altsaa ordnes saaledes, og for saa vidt var det foreliggende Lovforslag ikke nødvendigt, men da der jo ogsaa skal tilvejebringes en Ordning for det øvrige Land, er det nødvendigt at skaffe Lovhjemmel dertil ved at fastslaa Telegrafvæsenets Monopol paa at besørge Telegrammer. Ud over Landet sker der jo ogsaa Udsendelse af private Telegrammer i ikke ringe Udstrækning. Naar den højtærede Minister for offentlige Arbejder nu har fremsat dette Lovforslag, antager jeg, at det er ud fra Ønsket om at faa Lovhjemmel til at ordne det omhandlede Forhold samtidig med, at den kgl. Anordning udstedes.

De handlende og Kunstforlagene vil jo neppe med Glæde se paa Lovforslaget. Jeg tror imidlertid, at de ikke som Følge af denne Lovs Gennemførelse i Realiteten vil komme til at lide noget stort Afbræk i deres hidtidige Indtægt. Man vil selvfølgelig vedblive ligesom hidtil at udsende

smukt udstyrede Lykønskingskort, men fremtidig saadanne, hvorpaa Telegramnavnet naturligvis ikke findes, og det er et Spørgsmaal, om de paagældende vil tabe synderligt ved at gaa over til denne Form, som man i øvrigt tidligere har benyttet. Derimod kan det tænkes, at en Omordning dog vilde skaffe nogen Forøgelse af Telegrafvæsenets Indtægter. Saa vidt mig bekendt faar man nemlig, naar man ringer en Kiosk op for at faa afsendt et Telegram, i Regelen ikke Statstelegram, medmindre man udtrykkelig forlanger det, og det er de færreste, der tænker derpaa, thi for den almindelige Bevidsthed staaer et Telegram som noget, der absolut bliver besørget gennem Statens eller koncessionerede Selskabers Linier.

En Ordning af Forholdet forekommer mig at være paa sin Plads, og jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i det høje Ting. Jeg vil dog tilføje, at jeg vil tro, det vilde være rigtigt at underkaste Lovforslaget en kort Udvalgsbehandling. Det kan jo ikke nægtes, at Lovforslaget berører adskillige Interesser, og jeg synes derfor, det kunde være rigtigt at undersøge Sagen noget nærmere for disses Vedkommende. Jeg skal saaledes nævne, at Kunstforlagene og Boghandlerne utvivlsomt ligger med ret betydelige Lagre af saadanne Telegramblanketter, og det vilde jo være at gaa noget strengt frem mod dem, hvis disse Lagre af Blanketter helt skulde annulleres. Jeg tænker mig derfor, at man vilde kunne sætte en Tidsfrist ind i Lovforslaget, saa at der kunde blive Tid til at anvende de Lagre, som nu, hvis Lovforslaget gennemføres, bliver overflødige. Eventuelt kunde Telegrafvæsenet overtage det af disse Lagre, som virkelig kan bruges, til Produktionsprisen, og jeg tænker mig, at den højtærede Minister ikke vil være uvillig til at forhandle med Udvalget om en saadan Fremgangsmaade. Selvfølgelig er det ikke min Tanke, at man skulde købe nogle Vognlæs gammel Makulatur, som Telegrafvæsenet skulde betale, men hvad der findes, som virkelig er brugeligt, synes jeg ikke, der vilde være noget som helst i Vejen for, at Telegrafvæsenet overtog for derved at lempe Overgangen.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til Tingets Velvillie.

Martin Olsen: For den, der har haft Lejlighed til at følge Telefonkommissionens Arbejde, fremkommer dette lille Lovforslag ikke som nogen Overraskelse. Det er rig-